

διὰ κατωτέρων οίνοπνευμάτων καθιστώσιν, εἰς τὰ μεγάλα ἰδίως κέντρα τοῦ πληθυσμοῦ, τὴν χρῆσιν τοῦ ποτοῦ τούτου ἐπιβλαβῆ. Ἐν Παρισίοις π. χ. παρατηρήθη ὅτι πολλοὶ ἐργάται προσεβλήθησαν ἐξ ἀλκοολισμοῦ, μ' ὅλον ὅτι ἡ ποσότης τοῦ παρ' αὐτῶν ἡμερησίως πινομένου οἴνου δὲν ὑπερέβαινε τὰ 2 λίτρα, ποσότης ἣτις οὐδὲν θὰ παρείχε τὸ δυσάρεστον, εἰάν τὸ ποτὸν ἦτο ἄδολον. Μεγάλῃ λοιπὸν προσσχῇ ἀπαιτεῖται ἐκ μέρους τοῦ τε κοινοῦ καὶ τῆς ἐξουσίας ὡς πρὸς τὴν ποιότητα τῶν καταναλισκόμενων ποτῶν, τοσοῦτο μᾶλλον καθόσον καὶ ἡ νόθευσις καὶ ἡ χημικὴ ἐξέλεγκξις αὐτῶν δὲν παρέχουσι δυσκολίας.

Κατόπιν λοιπὸν πάντων τούτων δὲν πρέπει νὰ ἐκπλαγῆ τις μανθάνων ἐξ ἐπισήμου πηγῆς, ὅτι ἐν ταῖς Ἠνωμ. Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς κατὰ τὴν προτελευταίαν δεκαετηρίδα τὸ οἰνόπνευμα ἐφόνευσε 300 χιλ. ἀνθρώπων, ἔρριψε πλέον τῶν 150 χιλ. εἰς τὰ δεσμὰ καὶ ἀπέστειλε περὶ τὰς 100 χιλιάδας παιδῶν εἰς τὰ ἐργαστήρια.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΛΟΒΕΡΔΟΣ

Ἀξιότιμε κύριε Ἀρσένη,

Μὲ κολακεύει, ὅσο δὲ μορεῖτε νὰ φαντασθῆτε, τὸ γράμμα σας—χαριτωμένο εἰσιτήριο, ποῦ μοῦ ἐπιτρέπει δικαίωμα εἰσόδου εἰς τὴν «Ποικίλην Στοάν» σας. Ἐκεῖνο ποῦ δὲν θὰ εἶχα τὸ θάρρος νὰ ζητήσω ἐγώ, μοῦ προσφέρεται μόνο του μὲ τόση ὑποχρεωτικὴ εὐγένεια. Ὅτι καλύτερο μοροῦσα νὰ κάμω διὰ νάνταποκριθῶ πρὸς αὐτήν, δὲν θὰ ἦτο πάντοτε ὀλίγον καὶ μικρόν;

Θεωρεῖτέ με Ἀξιότιμε Κύριε, τόσον ὑποχρεωμένο στὴν καλωσύνη σας, ὅσο καὶ ἐνθουσιασμένο μὲ τὴν γνωριμίαν σας, ἀφ' οὗ μάλιστα ἐγίνε ἀφορμὴ νὰ γνωρισθῶ καὶ μὲ τὸν Κον Μαλακάση.

Μένω μὲ πολλὴν ὑπόληψη

δικός σας

ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΡΥΠΑΡΗΣ

Πόλη 12 Σεπτεμβρίου 1895

ΤΡΕΛΗ ΧΑΡΑ

ΜΕ γυμνὸ πόδι στὰ πλούσια λουλούδια
Μὲ ξέπλεγα στὶς αὔρες τὰ μαλλιά της
Πετᾶ ἡ τρελὴ χαρὰ μὲ τὰ τραγούδια
Παιδοῦλα δροσερὴ σὰ μωσχομπάτης.

Σὰν πεταλούδα, βελουδένια γνούδια
Τινάζει ἀπ' τὰ πολύχρωμα φτερά της,
Καὶ στὰ τετράξανθά της τὰ πλεξούδια
Κᾶτι ἀντιφέγγει σὰν μεσημεριάτης.

Και τὴ χαρὰ τῆς δὲν κρατεῖ στὰ στήθια,
Μὰ ἐκεῖ πού τρελὰ κράζει: «Τί μοῦ λείπει;»
Νάσου πετιέται ἀπὸ τὰ κουφολίδια

Ἦ γρη῏ Ἦχώ και τῆς φωνάζει: «Ἦ λύπη!—
Εἶμαι γρη῏ και ξέρω· μόνον ἂν πάθης
Μπορεῖς και τί 'ναι ἡ χαρὰ νὰ μάθης!»

ΣΤΕΡΝΟ ΦΥΛΛΟ

Ἦ ἄνοιξη, σὰν βάρυπνη παρθένα,
Ευπνᾶ με τὴ φουσκοδεντριά· τὸ χιόνι
Ἄπ τὰ λιθάδια φεύγει τάνθισμένα,
Κάθε δεντρί με νέο χυμὸ φουσκώνει.

Γλυκοσαλιάζουν τὰ πουλιά, κρυμένα
Στὰ νιόβλαστα κλαδιά· λαλεῖ τὰ γιδόνι,
Γυρνᾶ στὴν πρῶμη ζέστα ἀπὸ τὰ ξένα
Νὰ βρῆ παλιά φωλιά τὸ χελιδόνι.

Εὔπνα και σύ, στενή καρδιά, και ζήτα
Τὴν ἐλπίδα τῆς Ἀγάπης, πού δίνει
Με τὸ στερνὸ τῆς φύλλο ἡ μαργαρίτα

— «Δυὸ φύλλα στὴν καρδιά σὰν μοῦ εἶγαν μείνη
Τὸ πρῶτο μοῦπε «Ναι» πρὶν τὸ μαδῆσω,
Τί τάχα τὸ στερνὸ κι ἂν τὸ ρωτήσω;»

ΓΡΥΠΑΡΗΣ

